

ทำความดีนี้แสนยาก

พระราชสุทธินาถมงคล

P9004

ในวันนี้จะให้คติกรรมฐาน พูดถึงวิธีการทำกรรมฐานอุทิศส่วนกุศลให้แก่บุคคลผู้มีชีวิตอยู่ และบุคคลที่ตายไปแล้วผู้สัมปรายภพ จะอุทิศอย่างไร มีคนยังไม่เข้าใจอีกมาก ตายไปแล้วอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ จึงไม่สามารถจะอุทิศได้

การเจริญกรรมฐานดีที่สุดในโลก ได้บุญกุศลทั้งผู้มีชีวิตอยู่ และผู้ล่วงลับไปแล้วผู้สัมปรายภพ วันนี้จะยกตัวอย่างหลายเรื่องให้ท่านเข้าใจในเรื่องบุญให้ถูกต้อง ตั้งใจทำกุศลจะได้ผลประการใด

พระพุทธรเจ้าสอนนักสอนหนา แต่เราฝึกไม่ถึงขั้น ดียังไม่พอ ยังไม่พอดี ยังไม่เหมาะสม ไม่เสมอต้นเสมอปลาย ไหนเลยล่ะเราจะได้บุญ ได้กุศล อุทิศผลงานไปให้คนอื่นเขาได้ ผลงานเรายังไม่มี ฝึกไม่เต็มขั้น ดียังไม่พอ เลยก็หาเรื่องไปว่า กรรมฐานไม่ได้ผล หาเรื่องไปว่า บุญไม่ช่วย ตรงนี้หน้าพัง นาคิด น้าพิจารณามาก

ต่อไปนี้โปรดตั้งใจฟัง เพราะหลักของพระพุทธรเจ้าต้องศรัทธา ต้องเชื่อ ต้องเลื่อมใส จึงจะได้ผล ถ้าไม่มีศรัทธาไม่มีความเชื่อ ไม่เลื่อมใสแล้วไร้ผลมาก ท่านจะมานั่งหลับตาสัก ๑๐๐ ปีก็เอาดีไม่ได้ เพราะมีศรัทธา ทำไปโดยเขาทำกัน เราก็อ้าง ท่านจะไม่ได้อะไรติดตัวไปในอนาคตแต่ประการใด ขอท่านติดตามฟังต่อไป ณ โอกาสบัดนี้ ขอเจริญพร ขอเจริญสุข โดยทั่วหน้ากัน

ในโอกาสที่เป็นมิ่งขวัญมงคลในวันนี้ อาตมาจะชี้แจงให้บางท่านเข้าใจว่า วิธีสร้าง **ความดีนี้ไม่ใช่สร้างได้ทุกคนนะ ทำได้ยากมาก** เหตุผลอย่างไรเรียกว่าทำได้ยาก เพราะมันมีศัตรูในใจ ศัตรูในใจนี้สำคัญมาก ที่สร้างความดีไม่ได้ผลเพราะมันมีศัตรูในใจ

ขอเจริญพรว่า **ทำความดี** นะยาก **ต้องใช้เวลา** มาก **ต้องฝึก** ไม่ใช่ทำความดี ตรงไหนได้ตรงนั้นอย่างที่เขาพูดกัน นั่นมันตื่นเกินไป

ทำความดีนั้นต้องมีอุปสรรค คือมีศัตรูในใจมันมาปิดบังอำพราง บุญมีแต่กรรมบัง มันไม่อยากให้สร้างความดี มันมาแย้งกับเราคือศัตรูในใจ ไม่อยากจะสร้างความดีกับเขา ตรงนี้ น้าคิดมาก

คนที่สร้างความชั่วนะมันไม่มีศัตรูเลย ไม่มีอุปสรรคด้วย เหมือนไหลไปตามน้ำ สบาย ไม่มีใครขัดคอแต่ประการใด แต่ถ้ามาสร้างความดี ท่านมีศัตรูที่เดียว มันมาแย้ง มันมาเป็นมารให้เราไม่สร้างความดี

ท่านทั้งหลายโปรดตีความก่อน ไม่หมายความว่าสร้างที่ดีแล้วจะสบายอยู่เย็นเป็นสุข ไม่ใช่ ต้องการสบาย ต้องการอยู่เย็นเป็นสุข กินสบาย นอนสบาย นั้นกำลังชั่วแล้ว กำลังทำความชั่ว

แต่หลักที่อาตมาจะชี้แจงนั้น **สร้างที่ดีต้องลงทุนความลำบากได้ทุกวิถีทาง สร้างความชั่วชอบลงทุนความสบาย** เอาปฐนหมายหัวคนนั้นไว้ก่อน กินสบาย นอนสบาย ไม่เอางานเอาการแต่ประการใด ตรงนั้นนำคิดพิจารณา เอามาพิจารณาคน

พระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิต ไม่เคยมีความสบายเลย ตลอดลาโรงของชีวิตละคร มีแต่ความยากความลำบากที่ต้องระหกระเหิน ต้องใช้อุดมการณ์ อุดมคติมากมาย

ถ้าท่านทั้งหลายเกิดมากำพำร้าพ่อกำพำร้าแม่ ต้องช่วยตัวเองมาตั้งแต่เล็ก ๆ น้อย ๆ ประสบการณ์มาทุกวิถีทาง นั้นแหละจะมีอุดมการณ์มาก จะเป็นคนที่มีอุดมคติ มีทักษะ จะมีความนึกคิด มีชีวิตอันเป็นแก่นสารของบุคคลที่มีผลงาน ดังที่ชี้แจงแสดงมา ณ บัดนี้

คนเราอยู่อย่างสบาย พ่อแม่เลี้ยงอย่างสบาย คอยดูแลไป พ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้วไปมีครอบครัว ไปประสบความลำบากขึ้นมาอดทนไม่ได้ ประเภทนี้ไม่ใช่พระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิต กลับเป็นตัวโกง ตัวเล่ห์กระเท่ห์ ตัวหางเครื่องตลอดรายการ

ท่านทั้งหลาย ดูหนังดูลิเก ดูละคร ดูหนังจีน พระเอก นางเอกต้องลำบากที่สุดจนชีวิตหาไม่ แต่ตัวโกง ตัวเฉ ฉวนชวนให้เราหลง งงในโมหะ มันบอกเราว่า อย่าทำกรรมฐานเลย เมื่อยเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ นี่แหละศัตรูมารทั้งหลายมากระซิบ นิ่งทำไม มันเมื่อยขบไปหมด มาทรมานกายไม่ดีเลย นี่ศัตรูไซ้ใหม่ เราก็มั่นเชื่อศัตรูเป็นมารร้าย

ฟังติดตามข้อสอง **มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้** ถ้ามารมีต่อสู้อมาร ขอฝากพี่น้องกรรมฐานไว้ทุกคน มีความหมายเพราะเหตุใด จะสร้างที่ดีมันมีศัตรูมากมายเหลือเกิน เรามีบุญแต่กรรมบัง ไม่อยากให้สร้างที่ดี มาปิดบังอำพรางเรา

เรามานั่งกรรมฐานเอาแต่ความสบาย วันนี้นั่งสบายไม่มีเวทนา จิตฟุ้งซ่าน ท่านคิดใหม่ที่ท่านจะได้ ครูไม่มาสอนท่านแล้ว ว่างเปล่า นิ่งสบาย ใจก็ลอยออกไปชมวิวิทวิทัศน์ ถือว่าได้ญาณ ถือว่าได้ผลงาน นั้นแหละถือว่าแล้ว ไม่ได้อะไรเลย เพราะครูไม่มาสอน

ครูเวทนาจี้ไม่ได้มาสอน ครูฟุ้งซ่านก็ไม่ได้มาสอน ออกมาอย่างนี้แหละ แต่ท่านตีความผิดกันทั้งนั้น เข้าใจว่านั่งสบายวันยังค่ำ ไม่เมื่อยไม่ปวด คิดว่าท่านได้ฌานได้ญาณ คิดว่าได้สมาธิ ไม่ได้เลยนะ ไม่ได้อะไรเลย

ตรงกันข้ามกับมารอันนี้ ถ้าเรามานั่ง ความว้าวยังไม้ทันหายความความเข้ามาแทรก เตียวก็ปวด เตียวก็ฟุ้งซ่าน เตียวก็เสียใจ เตียวก็ดีใจ นั้นแหละครูมาสอน ต้องเรียน ต้องเรียน ตำรานั้นให้ได้เรียกว่า **สมณะ**

สมณะ แปลว่าต้องศึกษา แสวงหาความรู้ ถ้ารู้จักเมื่อไร พบของจริง ได้ของจริง ของแท้ แน่หนอนแล้ว จึงจะเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็น**วิปัสสนา** ขอฝากท่านไปตีความ ให้มันชัดเจนกว่านี้หน่อย

จิตมีอุปาทาน จิตยึดเวทนา ยึดมากปวดมาก ยึดน้อยปวดน้อย ถ้ายึดมาหนักเข้ามันก็ปวดจนน้ำตาจะร่วง นั่นแหละการศึกษาแสวงหาความรู้ เรียกว่า สมณะ

กำหนดจิตได้ต่อสู้กับเวทนา พอทราบความจริงของเวทนาแล้วมันบังคับบัญชาไม่ได้ เวทนาแปลว่าบังคับไม่ได้ บัญชาไม่ได้ ไม่มีตัวตนแต่มันปวดที่ไหน ปวดที่ขา ขานี้คืออะไร สังขารปรุงแต่ง อาศัยรูปอยู่ ณ บัดนี้ มันจึงปวดดังที่กล่าวมา

พอศึกษาให้เข้าใจของหลักธรรม ปวดหนอ ๆ ๆ ๆ ศึกษาหนักเข้าไปเป็นสมณะ จับจุดมุ่งหมายได้ก็แตกไป รูปนามขั้นที่ ๕ เป็นอารมณ์ ก็เรียกว่า **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** พบตรงนั้นเมื่อไร จิตก็ไม่นับอุปาทานยึดมั่นอีกต่อไป ตรงนั้นแหละมันจะไม่ปวดต่อไป

มันปวดเพราะจิตใจไปยึด แต่จำเป็นต้องยึด เหมือนโยมขึ้นบันได มีอยู่ ๙ ขั้น ก้าวขั้นที่ ๑ ก็ต้องเกาะ ก้าวขั้นที่ ๒ มือก็ปล่อย อย่างนี้ ก้าวขึ้นไปอีกก็ปล่อยอีก ต้องก้าวไปถึงขั้นสุดท้ายเลยนะ ถึงจะปล่อยได้

ก้าวต้องมีที่เกาะ เกาะต้องมีที่เก็บ ตรงนี้ลึกซึ้งมาก แต่เราไม่สามารถจะตีปัญหาอันนี้ได้ เราไม่มีโอกาส เราจึงเห็นว่ายาก ที่อาตมาพูดไว้เมื่อวันก่อนว่า ยากแท้แต่เราไม่เคย ถ้าเคยแล้วมันง่ายแท้ เพราะทุกอย่างต้องฝึก เรียกว่า สมณะ

ถ้าท่านทำงานเรียนวิชาการเสร็จแล้วไม่ได้ฝึก รับรองจะไม่ได้ผล ทุกอย่างต้องฝึกหมด

ที่อาตมากล่าวไว้แล้วเป็นเวลานาน แข่งเรือแข่งแพแข่งได้ แข่งวาสนาแข่งไม่ได้ มีแรงจะไปจำเรือ แต่เสียใจด้วย ท่านพายเรือไม่เป็น ลงเรือก็จะล่มแล้ว นี่หรือจะไปอวดรู้ อวดดี จะไปแข่งเรือ ไช้หรือไม่

ไม่ฝึกการพายเรือ จะมีแรงยังงี้ก็จำไม่ไป มันก็หมุนไปทางโน้น หมุนไปทางนี้ นี่แหละจุดมุ่งหมายอันนี้ต้องฝึก ต้องหัด ต้องดัดนิสัย จิตใจก็จะเข้าสู่จุดมุ่งหมายอันนั้นเป็นประการสำคัญ

ปวดหนอ ต้องศึกษา อย่าเลิก ทักษะแปลว่าอะไรหรือ เกิดความคิดใหม่ ๆ เรื่องเก่ามาคิดให้ทันสมัย ประยุกต์ปริทรรศน์ให้เกิดวิปัสสนาญาณ เป็นผลงานของชีวิต ประจำจิต ประจำใจ ประจำถิ่น ประจำฐาน ประจำครอบครัว จะมีความสุขในตัวเอง ออกมาในทำนองนี้เป็นต้น

ไม่หมายความว่านั่งสบายแล้วได้ญาณโน้น ญาณนี้ นั่นแหละครูไม่มาสอน ไม่ได้เรียนเลยนะ เหมือนท่านเป็นนักเรียน ครูไม่มาสอนสนุกดี สบายเล่นกันทั้งชั้น พอครูมาก็ปวดหัวแล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษมาก็ปวดหัวเหลือเกิน นั่นแหละเหมือนอย่างนั่งกรรมฐานละ แต่ท่านก็ไม่มีสมาธิ จะเอาญาณโน้น ญาณนี้ จะไปสวรรค์ นิพพาน จะผิตหวังอย่างน่าเสียดายนะ

ต้องฝึกจิตก่อน พัฒนาจิตให้มันดี จิตดีมีปัญญา รับรองครองที่สองมาแล้วโดยอัตโนมัติ คือ พัฒนาการศึกษา อยากจะเรียน อยากจะรู้ อยากจะดู อยากจะเห็น อยากจะเป็นพยานหลักฐานให้แก่ตัวเอง

ถ้าจิตไม่ดีแล้วเลวทั้งหมด ไม่อยากจะเรียนอะไร ไม่อยากจะศึกษาอะไร ถ้าเป็นนักเรียนแล้ว ไม่เอาเหนือเอาใต้ วิ่งเล่นให้เกรี้ยวกราวเหมือนลิงค่างบ้างชะนี ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เรา **ต้องฝึกตั้งแต่เล็ก ๆ**

นิสัยปัจจัยแปลว่าแบบอย่าง แบบไม่ดีเพราะนิสัยมันไม่ดี ถ้าจิตใจดีแล้วแบบสวย รวยด้วย มีแบบมีผังมีแปลน ทำอะไรมีแผนผัง มีแบบแปลน ถึงจะถูกต้องตามวิธีการที่พระพุทธเจ้าสอนมา

นี่เป็นจุดมุ่งหมายที่น่าเสียดายมาก คนเราเข้าใจผิดกันมากมาย อยากจะหลับตาไปสวรรค์นิพพาน ไปเห็นพระพุทธเจ้ามากุยกัณสนุกสนาน มันจะเปลวไปนะ

เมื่อสองวันมานี้เข้ามาเล่าให้ฟังว่า แหม! หลวงพ่อเอ๋ย เมื่อคืนนอนไม่หลับ ตีใจเหลือเกิน พระพุทธเจ้ามา สวยมากเลย เอาละ ให้คะแนนไป ๖๐% คือประสาท มีมาเยอะโรคประสาทขึ้น ๖๐% เจริญสมาธิไม่ได้นะ

โปรดตั้งใจฟัง อาตมาได้ประสบการณ์มา เลือดลมไม่ดี เจริญกรรมฐานไม่ได้ เป็นดอกเตอร์ เครียดเนื่องจากขาดทุน ๑๕ ล้าน เลยไปนั่งกรรมฐานในกรุงเทพฯ นั่งแคว้นเดียวจำเมื่อยไม่ได้ จำลูกไม่ได้ ขนาดเป็นดอกเตอร์นะ ไปหาพระหมอดูบอกว่า ถูกแรงสั่นบน ผีเข้าเจ้าทรง ว่ากันไปในนั้นรักษาไปก็ไม่หาย พ.อ.ทองคำ ศรีโยธิน เอามาที่วัด

อาตมาดูแล้วเครียดมาก เครียดแล้วเกร็งเลยนะ จำแฟนไม่ได้เลยจะเอาอย่างไร เลยให้เอาจดหมายของอาตมาไปที่โรงพยาบาลพญาไท ให้หมอฉีดยาให้ ๒ เข็ม หายเดี๋ยวนั้นเลย

ภาวะไม่สู่ความเป็นปกติ เจริญสมาธิไม่ได้ เดียวก็เกร็งเดียวก็เครียด ระวังนะส่วนมากจะเป็นนักเรียนนักศึกษา ไม่ใช่ว่าเป็นโรคประสาทแล้วนั่งสมาธิจะหาย ไม่ใช่ชนะตีความให้มันถูกต้องหน่อยได้ไหม

จิตที่ห้ามไม่ได้มีก็อย่าง โปรดตั้งใจฟัง

๑. อำนาจโลกะ ขณะโลกอย่าไปห้าม ต้องให้ลดก่อน อยากรู้ได้ของเขา กลุ่มอกกลุ่มใจ ต้องเอาให้ได้

๒. อำนาจโทสะ กำลังโกรธ กำลังจะต่อย ห้ามไม่ได้

๓. อำนาจโมหะ โง่งเงาเตาตุ่น ไม่ดูหน้าใคร ไม่มองหน้าใคร โง่งเงา เต่า ก็ใช้ได้ ถ้าถึงตัวตุ่นไม่ต้องสอน ดีที่สุด จะลงรูปตะพืด คนดีที่ดีที่สุดคือคนโมหะ ไม่ใช่โทสะ จำไว้เอาดีไม่ได้ ไม่ยอมรับความรับผิดชอบ และไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย ขอฝากท่านผู้ใหญ่ไว้ ผู้สูงอายุที่เคารพตัวตุ่นไม่ต้องสอน เพราะอะไร ตำราของอาตมามีนะ

คนบ้าอย่าถือ มีคนบ้าใหม่ บ้าแปลว่าอะไร ปุ่ฤษนแปลว่าคนบ้า อาตมาพูดให้โยมฟัง ก็บ้าพูด โยมก็บ้าฟัง บ้าด้วยกัน ถ้าไม่พบเลือดบ้าก็เข้าไปในธรรมะของพระชินาสพแล้ว

คนดีอย่าสอน ยังมีคนดีอีกเยอะ ดีที่เป็นพี่ชายของด้าน จริงเท็จประการใด ขอให้ท่านประเมินผลต่อไป ไม่ใช่อาตมาพูดไม่มีเหตุผลนะ

สอนคนดีแล้วไม่ได้ผล เพราะมันดี มันด้าน หหมดโอกาสที่จะสอนได้ ไปสอนให้เสียเวลาเปล่า ๆ สำหรับคนที่ไม่มีหน่วยกิต ไม่มีชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่มีกุศลชั้นอยู่ ในชีวิตจิตใจของเขา ไม่มีรูปแบบ รูปแผน นิสัยปัจจัยไม่มีทางนี้ อย่าไปสอนเสียให้ยาก ไม่เกิดประโยชน์

คนจรรยาครบ	คนประจบอย่ารัก
คนทักอย่างหนึ่ง	คนจริงอย่าหน่าย
คนอายุอย่าล้อ	คนง้ออย่าโกรธ
คนโหดอย่าเข้าใกล้	คนตายอย่ากลัว
คนชั่วอย่าหน้าพา.....	

การกำหนดจิตเจริญกรรมฐาน เป็นการสำรวจ สังวรระวัง ถ้าใครมีกรรมฐานจะสวยงาม จะเดินไปไหนก็สวยงามรัก มีมารยาท ชาติผู้ดี เพราะเรามีศีลธรรม

ถ้าไม่มีศีลธรรมแล้ว จะมีมารยาทชาติผู้ดีได้ไหม จะไม่มีเลยนะ ไม่ต้องไปมองกันหรอก ดูหน้าก็รู้ หน้ายี้ห้อมันบอกคนนี่แหลมลึก คนนี้ใช้ไม่ได้ คนนี้แหลมเหมือนสั้นข้างใช้ไม่ได้ ต้องแหลมเหมือนหนาม แต่ก็เสียใจด้วย ต้นไม้มันแหลมทุกต้นไม่ได้ มันมีหนามเป็นบางต้น

คนเราก็เช่นเดียวกัน มีหนามบ้าง ไม่มีหนามบ้าง หนามแหลมใครเสียม
มะนาวกรมเกลี้ยงใครไปกลิ้ง ถ้าไม่มีหนามทำอะไร ต้องเสียม ต้องสอน ต้อง
สอนต้องเสียมมันถึงจะแหลม

เรามีลูกต้องเสียมต้องสอนนะ ถ้าไม่เสียมสอนมันเป็นไปไม่ได้ ต้องฝึกลูก
ตั้งแต่เล็ก ๆ ตั้งแต่เด็กแดงร้องอะแว้ออกมานะ นกอยู่ในกรงให้รีบสอน จะสอน
อะไรก็สอนให้มาก มีปีกมีหางหนีออกจากกรงแล้ว ไม่ต้องตามไปสอนนะ จะเสียใจ
อย่างน่าเสียดาย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นยอดในโลก ยอดพัฒนาคน ปลุกคนให้
ตื่น เสกคนให้เป็นงานทั่วโลก พระองค์ท่านไปนั่งหลับตาอยู่ ๖ พรรษา ในอรัญราว
ป่า กว่าจะได้พบวิชานี้ ต้องเหนื่อยยากหลายประการ

แต่อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าจบ ๑๘ ดอกเตอร์ เรียกว่า ๑๘ ศาสตร์ ถ้าผู้ศึกษาจะ
เข้าใจว่าพระพุทธเจ้าเรียนมาก่อน เรียนมาหลายชาติ หลายกัปป์ หลายกัลป์ กว่าจะ
มาตรัสรู้เป็นพระสยัมภูมาสัมพุทธเจ้า

ไม่ใช่มากันสองวัน มานั่งกันจิ้ม ๆ จิ้ม ๆ สำเร็จเป็นพระโสดาอย่างนั้น อาตมา
ว่าอย่างเพิ่งเอาโสดาเลย เอาโสดีก่อน

๔. **ประสาทกำลังขึ้น** ห้ามไม่ได้ ต้องให้ประสาทลดลงก่อน บางคนจับไม้ค้ำตามงาน
อาตมาสังเกตดูนะ พอแย่งไม้ค้ำก็โกรธเลย นี่ประสาทกำลังขึ้น

๕. **จิตคิดจะไป** ใครอย่าไปห้าม ตรงนี้ท่านรู้ไหม ต้องเข้าใจข้อนี้ด้วย จิตคิดจะไปแล้ว
ใครห้ามไม่ได้ ขอประทานโทษ ขออนุญาตกล่าวคำนี้ว่า พ่อแม่เลี้ยงลูกได้เฉพาะตัว
เท่านั้น จิตใจลูกเราเลี้ยงได้ไหม จิตใจลูกจะไปกับใครจะบอกไหม

เหมือนตัวของโยมเองทุกคน กับอาตมาด้วย จิตคิดจะไปแล้วห้ามไม่ได้เลย ถ้า
หากภาวะสู่ความเป็นปกติแล้วถึงจะห้ามได้ ขณะที่โกรธจัด จะตบกัน เราไปห้าม เดียวก็
โดนตบโดนตีด้วย ถ้าหากภาวะเข้าสู่ปกติเมื่อใดแล้วถึงจะห้ามได้

เพราะฉะนั้นการเจริญกรรมฐานเป็นการมีเบรคในตัวเอง ถ้าหากไม่มีเบรคในตัวเองแล้ว
ห้ามไม่ได้ ถ้าไม่ฝึกไว้ ไม่มีทางนะเวลาโมโหขึ้นมาเนี่ย มันโกรธจัด ห้ามไม่ได้ขณะนั้น เมื่อ
เราห้ามไปแล้วเดี๋ยวก็มาต่อเอา จะไม่เชื่อฟังขณะเกิดโทสะนั้น

ถ้าโทสะลดลงไป ใจดีแล้ว จากหายใจสั้น ๆ กลับไปหายใจยาวแล้ว ใจดีมีปัญญา
จะพูดอะไรก็พูดกันต่อนั้น ขณะที่โมโหจะไปพูดกัน ถ้าพูดกันจะไม่รู้เรื่องเลยนะ จะ
ไม่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ตรงนี้ต้องฝึกนะ ต้องฝึกนานด้วย ไม่ใช่วันสองวันหรือเวลาเดียวนะ ต้องฝึกไปตลอดชีวิต มีอะไรก็ต้องฝึก ๆ ไป จิตใจจะได้สู่ภาวะแห่งความเป็นปกติ คนที่ประสาทขึ้นมาห้ามไม่ได้ และมาเจริญกรรมฐานก็ไม่ได้ด้วย ต้องให้ภาวะสู่ความเป็นปกติให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยมาเจริญสมาธิ

บางท่านก็สอนผิด เวลาเป็นโรคประสาทมานั่งกรรมฐานแล้วหาย ไม่หายหรือขณะที่ยังมันขึ้น ฝึกไม่ได้ ฝึกแล้วเดี๋ยวก็ร้องร่ำทำเพลง บ้าบอคอยแตกไป มีที่วัดนี้เป็นตัวอย่าง

เลือดลมไม่ดีอีกอย่างหนึ่ง เลือดจะไปลมจะมา ไม่เคยฝึกไว้ก่อน อยาమాนั่งกรรมฐานนะ เดี่ยวดำสามีแหลักไปเลยมันออกมาแบบนี้ชัด

ถ้าเราฝึกไว้ก่อนแล้ว ทุกอย่างแก้ไม่ได้เลย ถ้าเราไม่ฝึกไว้ก่อนแล้ว ทุกอย่างแก้ไม่ได้เลย คนเลือดลมไม่ดี ตาลเดือดดาลลม ลมเพลมพัด เจริญสมาธิยังไม่ได้ในครั้งแรก เขาเรียกลมเพลมพัด แต่เรากลับกลายเป็นว่าถูกกระทำย่ำยี ไม่ใช่เลย เลือดลมในตัวไม่ดี แค่อ่านาเปลา ๆ ไปพ่นเข้าหน้ายังตื่นเลย

คนที่เห็นวัดเบาเป็นลมเพลมพัด อาตมาเรียกมาทดสอบว่าจะทำให้น้ำมนต์รดนะก็เอาน้ำมาทำปากขมูขมิบเฉย ๆ ไม่ได้ว่าคาถาเลย พอเอาน้ำรด ดันตุ้ม ๆ ๆ เลย ร้องกล้วแล้ว กล้วแล้ว เอ๊ะ กล้วอะไร น้ำแท้ ๆ ไม่ได้มีคาถาเลย อาตมาก็เลยกลายเป็นหมอผีไป แท้จริงไม่ได้ว่าคาถาอาคมเลยนะ

คนที่มึสติคือคนที่เจริญกรรมฐาน ผมไม่เข้าไม่สิง คนผีเข้าเจ้าสิง อาตมาไม่เชื่อได้ เพราะเหตุใด ส่วนมากจะเป็นแต่โยมผู้หญิง

ยกตัวอย่างให้เห็นตามวัดเขาชอบสวดภาณยักษ์กัน นะโม... ว่าเสียงเหมือนยักษ์ผู้หญิงสองคนตื่นแล้ว สองคนนี่ใจอ่อน เป็นลมเพลมพัด ถูกน้ำมนต์ไม่ได้ ประเภทใจอ่อนทั้งนั้น ผีถึงจะเข้าเจ้าถึงจะสิง ใจเข้มแข็งอดทนฝึกกรรมฐานไว้ ผีไม่เข้าเจ้าไม่สิง ไม่ต้องไปหาอาคมแต่ประการใด

ตรงนี้เป็นหลักสูตรของผู้มีใจเข้มแข็ง มานั่งเจริญกรรมฐานต้องจิตใจเข้มแข็งมาฝึกความอดทนกันนะ ไม่ใช่มานั่งเล่นกันอย่างนี้ มานั่งกรรมฐานนี่เป็นการออกแขก ถ้าออกแขกดีโยมจะดีตลอดชีวิต ถ้าลิเกโรงใดออกแขกไม่ดี เล่นไม่ดีตลอดชีวิต ดูหน้าตารู้เลยว่าคนนี่เอาดีไม่ได้ มาทำกรรมฐานก็ได้บาป ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นคุณประโยชน์แต่ประการใด จุดนี้เป็นจุดที่น่าศึกษา น่าแสวงหาความรู้กัน

มาสร้างความคิดก็ต้องละความชั่ว สร้างความคิดก็ต้องละบาป มาทำบุญยังมีบาปในใจมากอีก ครอบงำไม่รอด ไปทอดกฐินก็กรรมก็ไม่ได้ผล เสียเปล่าโดยปราศจากประโยชน์ ไม่ได้บุญได้กุศลไปทำทำไม

ตรงนี้เป็นจุดหมายสำคัญอันหนึ่ง น่าจะเป็นที่พึงของเราชาวพุทธไปได้แล้ว แต่ไม่เอากัน ไปเอาสิ่งทีนอกตัว ขยันนอกหน้าที่การงาน ได้ที่จริงไม่ชอบไปชอบที่ไม่จริง ที่ได้ไม่เอาไปเอาที่ไม่ได้ ไม่มีการสร้างความสุขความเจริญในชีวิตของตน อันนี้สำคัญมาก น่าจะเข้าใจ

ข้อนี้เอาตมาเป็นห่วงโยมเหลือเกิน ต้องทำให้มันถูกจุด ตั้งอกตั้งใจ ถ้าตั้งใจทำงาน มีงานทำเยอะ ถ้าคนขยันงานเหลือมือ คนขี้เกียจไม่มีงานทำ คนขี้เกียจเป็นคนประเภทโมหะ พวกไร้ปัญญาขี้เกียจที่สุด ไม่อยากเอางานเอาการแต่ประการใด บ้านรกรุงรังอย่างรังไร้งรงกา แต่ไม่มีงานทำ คนประเภทโมหะไม่ควรจะฝากงานให้ บ้านของตัวเองยังสกปรก ที่กินยังไม่สะอาด ยังไม่ดี ที่ถ่ายก็ยังไม่ดีด้วย สวรรกรกรุงรัง ก็มาถางสวนให้มันเตียน ปลูกต้นไม้ให้งอกงามเข้าซิ ถึงจะเรียกว่าคนทำงาน

คนมีธรรมะเป็นคนขยัน **คนปฏิบัติธรรมมีแต่ความขยันหมั่นเพียรไม่มีขี้เกียจเลย** คนมีคุณธรรมมีค่าสูงมาก ถ้าจิตใจมีคุณธรรม มีคุณค่าของจิต ผลงานก็ตามขึ้นมาชีวิตมีค่า เวลาที่มีประโยชน์เกิดขึ้น

เราปฏิบัติธรรมกันต้องให้ถึงธรรมะ อย่าลดละภาวนาไว้ตลอดรายการ มีสติสัมปชัญญะรวมรวมเข้าไว้ก่อน ถ้าคนมีสติสัมปชัญญะสวายนารักจริง ๆ จะเดิน จะยืน จะนั่ง จะนอน จะเหลียวซ้ายแลขวา จะคุ้มเหยียด เหยียดขา มีระบบ มีระเบียบ เพียบด้วยวินัย มันจะบอกออกมาชัด จะควบคุมตัวเองได้

คนที่เป็โรคประสาท จะไม่มีสติควบคุมตัวเอง จึงทำไม่ได้ บางทีนั่งแข็งโด้ไปเลย เต็ยวเป็นอย่งโน้นอย่งนี้ บางคนเป็นโรคลมชัก พอั่งจิตเป็นสมาธิชักเลย แล้วหาว่ามานั่งกรรมฐานชัก มาชักที่วัดอัมพวัน อาตมาบอกว่า ไม่ใช่หรอก ถามแม่ของเขาดูซิ แม่บอกว่าเด็กคนนี้ชักมานานแล้ว ไม่มีทางหาย ตายฟรี เป็นโรคกรรม ต้องชักจนกระทั่งตาย เต็ยวนี้ตายไปแล้ว

นี่เห็นไหม พ่อแม่แก้ไขปัญหาชีวิตไม่ได้เลย หาที่พึ่งให้ลูกไม่ได้ ลูกพิการหรือเป็นอะไรก็ตาม พ่อแม่จะช่วยกันสวดมนต์ภาวนา เจริญกรรมฐานบางทีก็หายได้เลยนะ พ่อแม่บางคนก็ไม่เอาไหนอีก สร้างความคิดไม่ถึงที่ ดีไม่ถึงขั้น ดีไม่พอลูกจะดีได้อย่างไร

พ่อแม่เลี้ยงลูกไม่ได้ดูลูก เพราะไม่ได้สวดมนต์ เจริญกรรมฐาน อาตมาจับจุดได้หมด คือ กฎแห่งกรรม เอาลูกไปฝากวัด ไม่เคยให้เงินลูกเรียนหนังสือ มีตัวอย่างที่ อ.

พนัสนิคม จ.ชลบุรี อาตมาต้องแก้ปัญหาให้เด็ก ให้ทุนไปเรียนหนังสือ วันนี้ให้ไปอีก เป็นทุนต่อเนื่อง

เด็กร้องไห้เลยบอกว่า หลวงพ่อไม่ได้เป็นอะไรกับผม พ่อผมยังไม่เคยให้เลยแม้แต่ สตางค์เดียว เออละ! หลวงพ่อจะส่งเรียน บัดนี้เรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เขาเขียนจดหมาย มาบอกว่า จะหางานทำด้วย ช่วยหลวงพ่อ พอมีงานทำแล้ว หลวงพ่อจะได้ส่งน้อยลงไป จะได้ช่วยอีกแรงหนึ่ง เด็กดีนะมีลักษณะอย่างนี้

อาตมารับหนังสือจากชลบุรีไม่พัก บอกว่าลูกฉันดีแล้ว ไม่เคยเถียงฉันเลย ก่อนไป โรงเรียนก็ไหว้ฉัน กลับจากโรงเรียนก็ไหว้ ไม่เกรงแต่อย่างใด นี่เป็นคำชมที่เด็กเข้ามา อบรม

กรรมฐานนี้แก้ปัญหาได้ดีที่สุด พระพุทธเจ้าไปอยู่ในป่า ๖ ปี ไปหลับตาดู ศึกษา วิชาแก่ทุกข์เท่านั้นเองจะต้องใช้เวลาถึง ๖ ปี พอท่านได้แล้ว ท่านก็ลืมตาดูโลก ท่านไม่เคยไปนั่งหลับตาในป่าอีกเลยนะ

โลกนี้มันมืดเหลือเกิน ท่านจึงทำโลกให้สว่าง เรียกว่า โลกวิทู ท่านทำโลกให้แจ้ง ประชาชนมืดมนอาหารร้อนจิตด้วยอำนาจกิเลสหนาประการ ฆารันพันแทงกันอยู่มิได้พัก โลกมันมืด ตั้งแต่นั้นมา พระพุทธเจ้าจึงได้สร้างพุทธกิจ ๕ ประการ ทำโลกมืดให้สว่าง (พุทธกิจ ๕ ประการ คือ พุทธกิจที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญประจำในแต่ละวัน มี ๕ อย่าง คือ

๑. ปุพฺพทฺถเห ปิณฑปาตณฺจ เวลาเช้าเสด็จบิณฑบาต
๒. สายณฺทเห ฐมฺมทฺสหนํ เวลาเย็นทรงแสดงธรรม
๓. ปโทเส ภิกฺขุโอบาหํ เวลาค่ำประทานโอวาทแก่เหล่าภิกษุ
๔. อทฺถมรตฺเต เทวณฺหนํ เที่ยงคืนทรงตอบปัญหาเทวดา
๕. ปจฺจุสฺสเสว คเต กาลे ภพฺพาทพฺเพ วิโลกนํ จวนสว่างทรงตรวจพิจารณาสัตว์ที่สามารถและที่ยังไม่สามารถบรรลุธรรมอันควร จะเสด็จไปโปรดหรือไม่)

สร้างคนให้เป็นคนดี ให้มีงานทำ สร้างอนุพพิทกา (เทศนาที่แสดงไปโดยลำดับ เพื่อฟอก อธิษาศัยของสัตว์ให้หมดจดเป็นชั้น ๆ จากง่ายไปหายาก เพื่อเตรียมจิตของผู้ฟังให้พร้อมที่จะรับฟังอริยสัจ มี ๕ ประการคือ

๑. ทานกถา พรรณนาทาน
๒. สีลกถา พรรณนาศีล
๓. สัคคกถา พรรณนาสวรรค์ คือความสุขที่พร้อมด้วยกาม

๔. กามาทินวกกา พรรณนาโทษของกาม

๕. เนกขัมมานิสังสกา พรรณนาอนิสงส์แห่งการออกจากกาม)

พรรณนาให้ท่านช่วยเหลือกันในโลกมนุษย์นี้ จนกว่าจะตายจากโลกมนุษย์นี้สู่ สัมปรายภพ ท่านไม่เคยกลับไปนั่งหลับตาอีกนะ พระเตียวนี้ไม่สอน ออกไปนั่งหลับตา จนกระทั่งตาย ไม่ได้สอนใครเลยนะ

พระพุทธเจ้าโลกวิทู ทำให้โลกแจ้ง โลกคือหมู่สัตว์แห่งมนุษย์นี้ มันยังมีดอยู่ด้วยกิเลส นานาประการ พระพุทธเจ้ามาสอนตรงนั้นให้โลกสว่าง เรียกว่าโลกวิทู ควรจะแปลว่าอย่างนี้ จะถูกมาก ไม่ใช่โลกวิทูทุกคนนะ มันคนละเรื่องกัน พระองค์ต้องการทำให้โลกสว่าง ต้องการให้คนนั้นมีสติปัญญาแก้ไขปัญหา แก้ทุกข์ได้ อย่างนี้จึงจะถูกต้องตามวิธีการ จะมีประโยชน์ สำหรับตัวเองที่เจริญพระกรรมฐานเท่านั้น คนที่ไม่เจริญกรรมฐานจะไร้ผลมาก

ญาติโยมที่ว่ามีศีลธรรม อาตมาไม่เชื่อโยมนะ รับศีลกันได้ทุกวัด รับศีลกันได้ทั่วประเทศไทย แต่จิตมันยอมรับไหมล่ะ รับแล้วไปฆ่าสัตว์ รับแล้วไปเบียดเบียนทรัพย์ของเขา รับแล้วไปร่วมประเวณีนำบัดสีในสังคม รับแล้วยังจะไปโกหกมดเท็จขึ้นห่วยลงเขากัน มากมายก่ายกอง รับแล้วยังไปดื่มสุรายาเมา ทำไมจะแก้จุดนี้ได้

ต้องเจริญกรรมฐาน ทำให้มีศีลแน่ ๆ ศีลแปลว่าอะไร แปลว่าปกติ ปกติมาจาก ไหน ก็มาจากมีสติสัมปชัญญะ กำหนดจิต กำหนดจิต นั้นแหละมีศีล ถ้าเชื่อตามนี้ ถือ ศีล คือถือศีลจะ มีสติสัมปชัญญะจากการเจริญกรรมฐาน จะส่งเสริมจิตให้มีเมตตา จะ ได้ไม่ต้องไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตกันต่อไป เห็นอกเห็นใจกันตรงนี้ชื่อน่าคิด เพราะเรามาสร้าง ปฏิบัติการ

ถ้าโยมมีสติปัญญา สะสมหน่วยกิโตไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ เวลาที่ทุกข์มันจะออกมา แก่ ไม่ใช่ว่านั่งกรรมฐานได้ปัญญาเตียวนี้แหละ ไม่ใช่ ต้องสะสมก่อนเป็นการสำรวมเข้าไว้ สำรวม คือ รวบรวมไว้ เรียกว่า สติ เป็นการระลึกก่อน สวรร คือ สัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่ ตลอดเวลากาลในปัจจุบัน นั้นแหละ คือ สมาธิของวิปัสสนาญาณ

ถ้าหั่งงุบห่างุบหลัง สั้นไปสั้นมาใช้ไม่ได้ สมาธิเกินคาดสติขาดไป ก็เอาสติยึด เข้าไป มันจะดึงพสุธามีปัญญาแล้ว เรียกว่าตัวสวรรค์ ไปไหนก็ไม่ประมาทเรียกว่าตัว ระวัง เรียกว่าปัญญา มันจะเกิดมาอย่างนี้แหละ ถึงจะได้ผลได้อานิสงส์ในการปฏิบัติธรรม

โยมบางคนมานั่ง ๒ วัน บอกว่าได้โน่นได้นี้ อาตมาไม่เชื่อโยมหรอก อาตมาฝึกมา เป็นเวลานานแล้ว สอนมา ๔๐ กว่าปีแล้ว เราจึงรู้ประสบการณ์หลายนัยยะดังที่กล่าว มา ไม่ใช่มานั่งจิ้ม ๆ จ้ำ ๆ เป็นพระโสดากัน ญาณโน้นขึ้นญาณนี้ขึ้น ไม่ใช่ นะ เอาตรงนี้

ก่อนได้ไหม ยืนหนอ ๕ ครั้ง ให้ได้หน่อยได้ไหม ยืนให้สติอยู่กับจิต เราจะต้องผูกจิต ด้วยสติปัญญา ๔ สร้างความดีให้กับตัวเอง ทำให้ได้

พอสติอยู่กับจิตแล้วรับรองรู้หมดเลย รู้โน้หนรู้นี้ รู้วาระจิตของคนได้ ว่าเขา ต้องการอะไร ควรจะให้เขาหรือจะช่วยเหลือเขาโดยวิธีใด มันจะบอกออกมาเอง การบอก เองนี้เรียกว่า ปัจจัยตั้งเวทิตัพโพวิญญูหิ รู้ได้เฉพาะตัวเอง คนอื่นไม่ได้รู้หรอก

กรรมฐานเป็นบุญวาสนาของคน ถ้าคนไร้บุญวาสนาจะไม่สนใจกรรมฐาน โยมเดินไป เถอะตั้งแต่วัดนี้ถึงปากน้ำโพ ทุกวัดเจริญกรรมฐานบ้างไหม ทุกบ้านเจริญกรรมฐานบ้างไหม มีน้อยคน ดีแต่ไปบวชชีพรามณ์ ไปนั่งยัดเยียดกันบนศาลา ไปดูกระดานป้ายว่าองค์ไหนมา เทศน์บ้าง ไม่ต้องทำกรรมฐานกันจะใช้ได้หรือ

เรามาศึกษาปฏิบัติต้องปฏิบัติกันจริง ๆ กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรให้มาก จึงจะถูกต้อง โยมจะได้อะไรกลับบ้านไปไม่มากก็น้อย

การทำธุระในศาสนาต้องคู่กันทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระ จะปฏิบัติต้องมีความรู้ การ ปฏิบัติจะถูกต้องหรือไม่ต้องอาศัยวิชาการด้วย ต้องมีแผนที่ชี้บอกจึงจะถูกต้องควบคู่กันไป เรามีเท้า ๒ เท้า เท้าหนึ่ง ความรู้ อีกเท้าหนึ่ง ปฏิบัติตามความรู้นั้น ๆ เรียกว่าทฤษฎีกับภาค เชิงปฏิบัติการ นี้มีความหมายอยู่มิใช่น้อย

การปฏิบัติกรรมฐานต้องการให้เราเห็นหน้าที่การทำงานด้วยความถูกต้อง งานที่ทำ นั้นต้องเป็นงานที่ไม่มีโทษ งานที่ดี คือ งานที่เสร็จทันเวลาที่ตั้งใจไว้

การเจริญกรรมฐานไม่ใช่่ง่ายนะ ต้องคนมีบุญ วาสนาถึงจะมาได้ ทำนทั้งหลายนับว่ามี บุญวาสนา อย่าทิ้งวาสนาทิ้งบุญเสีย บุญคือความสุข มหาความสุขกันต้องชำระใจให้ สะอาดหมดจด เรียกว่ากรรมฐานถึงจะเป็นบุญ ถ้าจิตใจโยมสกปรกสกปรกสกปรก โยมจะมี ความสุขหรือ ไม่ได้บุญเลยนะ

ความสุขข้อที่สอง นตฺถิ สันติ ปรี สุขํ สุขอะไรจะยิ่งกว่าความสงบไม่มีแล้ว ถ้าไม่มี ความสงบ วุ่นวาย โยมจะไม่พบความสงบที่ถูกต้อง จะเป็นความสุขเจือปนด้วยความทุกข์ หาใช่ความสุขตามคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ ความสุขที่พระพุทธเจ้าสอนต้องไม่มีกิเลสมา เจือปน

เรามาชัดเกลากิเลสกัน ต้องการให้กิเลสมันน้อยลงไป ไม่หมดกิเลสก็ยังมี ยังรู้ดี รู้ชั่ว รู้ตัว รู้กาลเทศะ ก็จะมีลักษณะบ้าง ตามสมควรแก่อัตภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันทุกวันนี้จึงจะ เป็นประโยชน์นะ

การเจริญกรรมฐานต้องการสภาพชีวิต ต้องการจะรู้หน้าที่การทำงานด้วยความถูกต้อง เป็นการพิสูจน์ตัวเองว่าดีชั่วประการใด คนอื่นเขาไม่รู้ นอกเหนือจากเราเอง ถ้าเจริญ

กรรมฐานจะรู้ตัวเอง ว่าเราผิด เป็นการระลึกชาติได้แน่นอน ข้อที่สอง รำลึกถึงบุพการี จะไม่ลืมแม่ลืมพ่อ จะไม่ลืมสภาพความดีของชีวิต จะไม่ลืมโรงเรียน จะไม่ลืมสถานที่สร้างความดีให้กับเรามา

ประการที่สาม คือ **รัฐกฏแห่งกรรม** ว่าเราทำมานั้นเป็นอย่างไร เราทำกรรมชั่วไว้ที่ไหน จะได้รับผลกรรมอย่างไรจะต้องรู้แน่

อาตมาทำไปไม่ได้มากมายอะไร ยังรู้ว่าวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ต้องตาย รถชนเราแน่ ขาก็หัก แขนก็หัก ไฟก็ลวก ฟ่าก็ผ่าแล้ว ผ่าที่หน้ากุฏิเลยนะ อย่าลืมนะท่านทำกรรมอะไรไว้บ้าง

มีอยู่คนหนึ่งเป็นชาวมালেเซีย ปวดขามา ๗ ปีแล้ว ทรมานเหลือเกิน พุดไทยไม่ได้มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ กำหนดปวดหนออย่างเดียว ปวดจนน้ำตาร่วง ปวดหนักตั้งสติไว้ ปวดหนอนี่อุปาทาน ยึดการศึกษาเรียกว่าสมถวิธี เป็นการศึกษาให้รู้แจ้งเห็นจริง

พอเห็นจริงแล้ว เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป วูบเลย เวทนาหายไปเลย จิตก็เป็นกุศลเกิดปัญญา นั่งขอขา พับเพียบได้ทันที เดิมงอขาไม่ได้ นั่งไม่ได้ ต้องเหยียดขาได้ออกไป ภาวนาก็ผุดขึ้นมาทันที บอกเหตุการณ์ของกฎแห่งกรรม

คนจะรัฐกฏแห่งกรรมได้ต้องผ่านเวทนา **เวทนาทำให้รัฐกฏแห่งกรรม ไม่ใช่มาห้หลับตาเห็นกรรมนะ** ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดจ้งเลย ตายให้ตาย จิตยึดมั่นเป็นสมถะ ศึกษาเวทนาจบรายการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเลย **เพราะรัฐจริงเสียแล้วจิตจะไม่ยึดถือ** ขอให้กรรมฐานโปรดจำข้อนี้ไว้ **รัฐจริงจะไม่ยึด รัฐจริงยิ่งสงบ คนไหนรัฐไม่จริง จิตไม่สงบ รัฐแต่วิชาการใช้ไม่ได้** เลยก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ขางอได้เลย และไม่ปวดจนบัดนี้

กฎแห่งกรรมโผล่ออกมาว่า ไปขว้างขามู หนอนกินแล้วจับขายให้เขาฆ่าตาย เอามืดไปข้างขามัน ตัวเองต้องไปเข้าขามาจนบัดนี้ ตั้งแต่รุ่นสาว ขณะนี้ ๕๐ กว่าปีแล้ว เลยก็แผ่เมตตาให้หมู

ลูกชายเขามาด้วย เห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลว่า หายภายใน ๗ วัน ขางอหนึ่งพับเพียบได้ ลูกชายก็ปฏิญาณตนกับอาตมาว่า จะเลิกเลี้ยงหมู จะสร้างวัดแบบจีน และจะสอนแบบที่วัดนี้ เมื่อก่อนต้นตระกูลเขาเป็นคริสต์ บัดนี้เป็นพุทธเต็มตัวแล้ว

ทำอะไรทำให้จริงเถอะ ทำจริงจะได้ผลภายใน ๗ วัน มีตัวอย่างที่วัดนี้ ถ้าทำไม่จริงจิ้ม ๆ จำ ๆ ไม่ได้อะไร จะได้บาปนะ **อย่าหมิ่นประมาทต่อกรรมฐาน อย่าไปว่าหนอ ๆ แหน ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราว** ระวังนะ “หนอ” มีราคาหลายล้านนะ

“หนอ” เป็นคำภาษาไทย แปลมาจากภาษาบาลีว่า “วต” ที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้ไม่วุ่นวายหนอ เจริญมาได้ทุกเวลา มีหลักอยู่ แต่จะไม่ขอกล่าวให้ยืดยาวออกไป “หนอ” เป็นตัวจริงจิตใจให้มีสติดี

เราหายใจยาว ๆ เข้าไว้ อย่าหายใจสั้น คนเราหายใจสั้นมีทิวฐิมาก โมโหเก่ง พองหนอ ยุบหนอให้มันยาว ๆ หน้อยได้ใหม่ พองหนอ ไม่ทันหนอมันก็ยุบ ยุบยังไม่ทันหนอมันก็พอง เลยเอาพอง-ยุบ พอง-ยุบ ไม่ต้องได้อะไรกันแล้ว ไปกันใหญ่แล้ว มักง่าย มักได้ เลยเอาดีไม่ได้ เพราะขาดมรรคแปด ถ้าคนขาดศีล สมาธิ ปัญญา จะมักง่ายทันที มักได้ด้วย ไม่เอาเหนือเอาได้แต่ประการใด ออกมาในรูปแบบลักษณะการอย่างนี้

เพราะฉะนั้นคนเป็นโรคประสาทเกินกำหนดนี้หนึ่งสมาธิไม่ได้นะ มันควบคุมตัวไม่ได้ สติควบคุมจิตไม่ได้ อย่าให้หนึ่งนะ ขอฝากท่านอนุศาสนาจารย์ไว้ด้วย ถ้าไปทำจะเสียชื่อนะ

ที่วัดนี้มีตัวอย่าง อาจารย์ปริญาโท มากับยุวพุทธหลายปีมาแล้ว ปฏิบัติได้ ๓ วันเท่านั้นแหละ ออกมานั่งกับอาดมาเลย เขาบอกเขาเป็นพระโสดา เมื่อวานมาดี ๆ แท้ ๆ ทำไมมานั่งเป็นโสดาเสียละ ญาณขึ้นหรือยังงัย เงยมาหาว่าถูกตันพิกุลบ้าง ถูกผีในวัดอัมพวันบ้าง เลยสอบถามญาติกันว่านี่มาจากไหน เขาบอกว่า เพิ่งออกจากศรีธัญญามายังไม่พอ ๓ ปี

จำไว้เลยนะ ออกจากศรีธัญญามายังไม่พอ ๓ ปี เจริญสมาธิไม่ได้ โปรตจำไว้ด้วย บางคนมาร่ำรวย ไร่ไปร่ำมา มานั่งบนเก้าอี้เราเลย บอกว่าท่านยังไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว นี่พวก ๖๐% อย่าเจริญสมาธิ

มีคนหนึ่งรูปร่างสวย พุดจาเพราะเจ้าคะเจ้าขา เราก็ก็นเห็นหนอ เอ๊ะ ทำไมตาขวาง เงยบอกกับแม่ใหญ่ (แม่ส้ม ทองยี่ง) ว่าอย่าไปรับเลย แม่ใหญ่บอกว่าไม่เป็นไร เขามีหน้ามีตารับไว้หน้อย ๓ วันเท่านั้นแสดงอภินิหารเลย เป็นนางฟ้ารำป้อ เสียหายมาก

ไม่ใช่ว่ามานั่งกรรมฐานแล้วเป็นคนบ้าบอ กลายเป็นคนวิกลจริต หาใช้วิสัยไม่ แต่ปัญหามีอยู่ว่า เขาปกติไหม ถ้าเขาไม่สามารถจะรักษาตัวเองได้ ไม่สามารถจะควบคุมจิตได้ อย่าให้เจริญสมาธิ ไม่ได้เด็ดขาด

บางคนไม่รู้เรื่อง นี้กว่ามานั่งสมาธิแล้วหาย ต้องดูก่อนมันหายไม่เหมือนกันทุกคน มันมีสร้างกรรมสร้างเวรมามากมาย ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย หายใจยาว ๆ ไว้ให้มันเคย คนที่ใจเดือดร้อนหายใจสั้น แก่ปัญหาไม่ได้หายใจสั้น

เราสมาธิเรียนลมหายใจเรียกว่า อานาปานสติ แต่ปัญหาเอามาทำที่ห้องจะได้เห็นชัด หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ หมายความว่ารู้อย่างไร มีสติตามลมหายใจไปรู้ขณะที่ลมหายใจไปที่ห้อง พองหนอ... ยุบหนอ... เรียกว่าอานาปานสติ จึงจะถูกต้อง มีสติสัมปชัญญะ ยึดสติปัฏ

ฐาน ๔ เป็นแม่บท เป็นภาคปฏิบัติมีสติทุกประการ อย่างขาดสติไม่ได้ รับรองได้ผลอย่างสม
คาศปรารถนาทุกประการ

**การฝึกนี้ต้องการให้อดทนด้วย ต่อสู้กับเหตุการณ์ที่มันจะเผชิญหน้ากับเราคือ
อุปสรรคนั้น ๆ เราจะได้สู้กับปัญหาแก้ปัญหาคือ**

เล่าให้ฟังกันมานานแต่ไม่มีใครสนใจ เด็กหญิงทัศนีย์ ตัวนิดเดียว มีศรัทธามาก แม่
เป็นโรคมะเร็ง จะต้องตายภายใน ๓ เดือน แต่เด็กกตัญญูกตเวที มีศรัทธาอย่างแรงกล้า มา
นั่งเจริญกรรมฐานเอาจริงเอาจัง ขออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรของคุณแม่ แม่หายได้
อย่างน่าอนุโมทนา แต่บอกใครไม่มีทาง เพราะไม่มีบุญ บอกคนบาปจะไปได้เรื่องอะไร
แล้วแต่บุญวาสนาของตนเอง ไม่บังคับบัญชา พระพุทธเจ้าไม่เคยบังคับใครนะ

ถ้าโยมทำบุญได้บุญ นั่งเจริญกรรมฐานได้ที่ มีคนมาขอส่วนบุญนะ คำขายไม่ได้เลย
ไม่มีใครมาทวงหนี้ ยิ่งขายดิบขายดี มีคนมาทวงหนี้ คือกฎแห่งกรรม ต้องมีเรื่องมีเหตุจึง

มานั่งกรรมฐานถ้ามีบุญวาสนา เดี่ยวก็มีเปรตมาขอส่วนบุญ มีเรื่องเล่ากันที่วัดนี้

แพทย์หญิงบุญเยี่ยม มานั่งเจริญกรรมฐานที่วัดนี้ ตอนตี ๔ ไฟสว่าง อาตมาจะไปสวด
มนต์ที่โบสถ์ มานั่งคอยที่กุฏิบอกว่า หลวงพ่อคะ หนูมาเจริญกรรมฐานได้ ๓-๔ วันแล้วคะ
หนูขอถามอะไรหน่อย มีพระเดินมาที่หน้ากุฏิ รูปร่างใหญ่โต บอกว่า โยมขอส่วนบุญหน่อย
จีวรไม่มีหม่ จีวรขาดรุ่งริ่งหมด พระองค์นี้ชื่อเฟื่อง มีไหมหลวงพ่อ ท่านบอกว่า ท่านบวชที่นี่
และท่านตายไปแล้วด้วย หมอบุญเยี่ยมก็ไม่รู้จัก

พระเฟื่องนั่นก็คือ จำต๋ารวจนครราชสีมา บ้านอยู่ข้างวัดนี้ มาบวชที่นี่ ตายเป็นเปรต
เดี๋ยวนี้พระเป็นเปรตอยู่ที่นี้หลายองค์

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมกำลังจะไปเดินจงกรม ไฟสว่างมองเห็นชัด บอกว่า ขอเจริญพร
โยม คุณหมอมมาเจริญกรรมฐานได้ผลดี อาตมาขอ ไปขอหลายกุฏิแล้วเขาไม่ให้ อาตมาขอลา
ไปก่อน แล้วก็ค่อย ๆ จาง ๆ ๆ ๆ แล้วหายไป

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็ถามว่า หลวงพ่อจะทำอย่างไร ก็เลยบอกให้ถวายสังฆทานอุทิศ
ส่วนกุศลให้ ชื่อผ้าไตรมาถวายด้วย เหลือ ๒ วัน หมอบุญเยี่ยมจะกลับ ผีเปรตหม่มจีวรสวยมา
อีกแล้ว มาขอบคุณ อนุโมทนา ยถาให้ หมอบุญเยี่ยมก็รับพร รับพรเสร็จแล้วท่านก็ค่อย ๆ
หายไป ก่อนจะหายไปบอกว่า ขอบพระคุณคุณหมอมมาก ขออนุโมทนากับโยมด้วย

เหตุใดจึงเป็นเปรต จะตอบให้โยมฟัง หลวงตาอันปลุกต๋นน้อยหน้าไว้เยอะที่วัดนี้
เดี๋ยวนี้ไม่มีสวณน้อยหน้าแล้ว เวลาเย็นหลวงตาเฟื่องก็ไปลักน้อยหน้า เอาไปให้หลานในบ้าน
ทุกวัน อย่างลืมนว่า น้อยหน้าหลวงตาอันปลุก แต่ที่ดินเป็นของวัด เป็นของสงฆ์นะ เอาไป
ไม่ได้ต้องให้สงฆ์อนุญาตก่อน ตายที่ศาลาห้องเล็ก อาตมาทำศพให้เสร็จ เดี่ยวนี้ยังอยู่ที่นี้

การแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล เจริญกรรมฐานที่ดีที่สุด สามารถจะช่วยพ่อช่วยแม่ยังมีชีวิตอยู่ได้ พ่อแม่มีชีวิตอยู่ แต่อยู่ไกลแสนไกล ลูกสามารถทำให้พ่อแม่ได้ด้วยการเจริญวิปัสสนา ไม่ต้องใช้สตางค์ เอาบุญมาใส่ใจให้อิ่มเอิบ ขอแผ่ส่วนบุญนี้ให้บิดาของข้าพเจ้า หรือให้ลูกก็ได้ ถึงทันทีนะ

ถ้าโยมทำบุญถวายสังฆทาน ถ้าไม่เคยนั่งกรรมฐานบุญนั้นจะไม่สัมฤทธิ์ผล มีแต่ทานไม่มีศีล ทานนั้นท่านจะไม่ได้รับผล ทานธรรมดา เช่น ทานช่วยเหลือกันธรรมดา มันไร้ผล ต้องมีสติ มีศีลก่อน เราจะเห็นได้ว่าเวลาจะถวายทานหรือทำงานกุศล ต้องรับศีลก่อน ต้องการเป็นหลักสูตร ทำอะไรต้องมีสติสัมปชัญญะเต็มแล้วค่อยทำ รับรองได้ผล อย่างสมคาศปรารถนาทุกประการ ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ

มีศีลก่อน มีสติสัมปชัญญะก่อน นั่งเจริญกรรมฐานมีพลังสูง พ่อแม่อยู่ไหน ลูกอยู่ที่ไหน ส่งไปเหมือนเราไปเครื่องบินจะนั้น นี้เรียกว่าภาวนา ทานธรรมดาไปเรือพาย มีศีลทานเราก็ไปรถยนต์ ถ้ามีภาวนาผุดขึ้นใสสะอาด ทานนั้นได้สัมฤทธิ์ผล เหมือนเราไปเครื่องบิน ใจ เห็นทันตาเลย ออกมาในลักษณะการอย่างนี้จะมีประโยชน์มาก

ถ้าโยมสมาธิเข้าขั้นแผ่ไปให้ลูกที่สหรัฐอเมริกา เขาจะได้รับหรือไม่ได้รับ เดี่ยวจะสะท้อนย้อนมาหาจิตเรา อ้อ ลูกอยู่เย็นเป็นสุข ได้รับบุญกุศลของพ่อแม่แล้ว มันจะบอกอย่างนี้ได้ แต่ฝึกไม่ถึงขั้นมันก็ไม่รู้เรื่อง

อาตมาแผ่ไปยุโรป ๗ วัน ๗ คืน ไม่รู้จักใครเลยนะ ไปเข้าบ้านญวน บ้านเขมร บ้านฝรั่ง มาต้อนรับเยอะแยะหมด ลูกสาวลาวอายุ ๑๖ ปี บอกว่า หลวงพ่อองค์นี้ไปสอนเขา ๒ คืน สอนเดินจงกรม เลยบอกเดินให้ดูชิ ยืนหนอ ๕ ครั้งก็ว่าได้ นี่คือไตรจิต เรียกว่าแผ่เมตตาใครเป็นญาติเรามารับเรา เด็กคนนี่เรียนหนังสือเก่งมาก และพูดเพราะ เวลาพูดกับอาตมาพนมมือทุกครั้ง พ่อแม่เขาก็ดีอกดีใจ มาตามอาตมา คืนนั้นเลยไม่ได้นอน อยู่สว่างเลยนะ อาตมาก็ได้ตำรา เอามาคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์เขียนเป็นวิทยานิพนธ์สอนอนุชนรุ่นหลังต่อไป

เวลาจะเคลียร์พื้นที่ โยมเดินจงกรมก่อน นั่งกรรมฐานมีสติปัญญาดี ให้เสร็จก่อนแล้วค่อยแผ่ไป ไม่ใช่หนึ่งด้วยแผ่ด้วยใช้ไม่ได้

กำลังขายของยังไม่หมดรายการ จะเอากำไรไปให้ใครเดี๋ยวจะขาดทุนไม่รู้ตัว เวลานั่งกรรมฐานอย่างเพิ่งให้ สมมติว่าหัวหน้าทีมเขาบอกว่า เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง แล้วเวลาออกจากกรรมฐานจิตมันว่าง กำลังมีพลังสูงส่งเลย แผ่เมตตาทันที จะอุทิศให้ใครก็อุทิศไป มันถึงจะมีพลัง

อาตมาเคยพบคนแก่อายุ ๑๐๐ กว่าปี มีคนเอากับข้าวมาให้ ก็สวด อิติปิโส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทธโศ ๑ จบ ให้ตัวเองก่อน สวนอีกจบหนึ่งให้คนที่นำมาให้ เสร็จแล้วให้ถ้วย

คืนไป อาตมาจับเคล็ดลับได้ จะให้ใครต้องเอาทูนไว้ก่อน ถึงได้เรียกว่า สวดพุทธคุณเท่าอายุเกินหนึ่งไงเล่า

การแผ่เมตตาสรุปผลงานที่ขอแลก ลูกติดตาเสพติดพ่อแม่สวดมนต์ไม่เป็น ลูกไม่เคยเข้าวัด คำเฮโรอินด้วย ทำอย่างไรถึงจะแก้ได้ ตำรวจบอกว่า ลูกคุณพี่ถ้ายังค้าอยู่ จะเก็บเลยนะ ลูกก็หนีไปอยู่กรุงเทพฯ พ่อแม่ก็เสียใจ ไปเข้าศูนย์เวฟวันทีขอนแก่น ไปสวดมนต์ให้ว่าพระตามแบบเขาไปก่อน พ่ออ่านได้คล่องปาก คล่องใจแล้วจึงมีสมาธิ จิตใจดี แล้วนึกถึงลูกให้ลูกอยู่เย็นเป็นสุข

ลูกก็เลยหันเหเร่เข้าไปพบหนังสือธรรมะ เอามาอ่านเลิกได้เลย สัจจะ ตัวเดียวทำกันไม่ได้ เลยกลับมาบ้าน เดียวนี้ช่วยพ่อแม่ค้าขายอย่างดีแล้ว พ่อแม่ก็เข้าวัดไป สวดมนต์ไม่เป็นที่ต้องสวดเป็น

การแผ่เมตตาจะต้องมีสมาธิก่อน มีพลังส่ง มีเมตตาในตัวเองก่อน แล้วค่อยแผ่อุทิศให้เขาจะได้ผล ถ้าโยมปราศจากเมตตาอย่าอุทิศ ไม่มีได้ผล ไม่ได้ผลจริง ๆ อาตมาทำมาแล้ว แผ่ได้ผลต้องมีเมตตาครบอย่างต่ำ ๘๐% ไม่อย่างนั้น แผ่ไม่ออกหรอก เหมือนยิงปืนตกปากกระบอกไม่มีแรงส่ง ขาดสมาธิ ขาดสติปัญญา ขาดความสามารถ ขาดความเชี่ยวชาญในการฝึก

ต้องฝึกให้คุ้นเคยทุกวัน ไม่ใช่หนึ่งแล้วได้ทุกคน ไม่อย่างนั้นคนก็ไปสวรรค์นิพพานกันหมดนะซี คนต้องไปนรกบ้าง ไปนิพพานทุกคนไม่ได้หรอก ไปสวรรค์ทุกคนก็ไม่ได้ เพราะเครื่องไม่ครบ นิสัยไม่เหมือนกัน คนเราจึงแตกต่างกันไปด้วย ความสุข ความทุกข์ ไม่เหมือนกันนะ

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีเรื่องเล่า ธรรมเนียมอุทิศส่วนกุศลช่วยแม่ผูกคอตายขึ้นมาจากนรกได้

มีโยมคนหนึ่ง ไม่ต้องออกชื่อรับราชการ ซี.๗ ยังไม่มีครอบครัว อยู่กับแม่ ๒ คน บ้านใหญ่โตแถวบางกะปิ เขาไม่ทราบแม่เขาแท้ที่จริงเป็นนางสาว เลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ และไม่ทราบว่าพ่ออยู่ที่ไหน แต่ก็รู้ว่าอยู่แถว ๆ ถนนสุขุมวิท พ่อเลิกกับแม่เขาไป

เขามานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๗ วัน ลาพักร้อนมาโยมไม่ทราบเหตุการณ์อื่นใดทั้งสิ้น นั่งกรรมฐาน ๗ วัน ครั้งแรกยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครั้งที่สอง มานั่งกรรมฐานกลับไปได้เรื่องออกมาเลย

แม่ตัวจริงมาเข้าฝัน แต่งหนุ่มขาวด้วย มาตอนที่ ๓ ตี ๔ มากอดลูกบอกว่า ลูกเอ๋ย แม่ได้ขึ้นจากนรกแล้ว นี่แม่ตัวจริงของเจ้า เจ้ารู้ไหมว่าแม่ผูกคอตายที่เตียงที่เจ้านอน แม่ผูกคอตาย ได้ลูกมานั่งเจริญกรรมฐานทำให้แม่ขึ้นมาจากนรกได้ อาตมาจับได้หลายรายการแล้ว ถ้าฆ่าตัวตาย ไม่ต้องไปทำบุญให้ ไม่ถึงแน่นอน

บุญสูงสุด คือ บุญจากกรรมฐานแน่นอน คุณโยมคนนี้ก็เล่าให้ฟังต่อไปว่า แม่มาอดลูก บอกว่าแม่จะเล่าความจริงให้ฟัง พ่อเจ้าไปมีเมียใหม่ กลับมาบ้าน หน้าเจ้าเอาปืนขยับยิงพ่อเจ้า พ่อเจ้าจึงเข้าบ้านไม่ได้ หน้าเจ้าดูเป็นผู้ครองสมบัตินี้ ชื่อของหน้าเจ้าทั้งนั้น พ่อเจ้าจึงไม่มาเลย ไปมีภรรยาใหม่ที่ถนนสุขุมวิท

เจ้ามาเจริญกรรมฐาน แม่ขึ้นจากนรกแล้ว แม่ลำบากเหลือเกินลูกเอ๋ย เขาก็ทำโทษ ให้ขุดดินขุดทราย กินอาหารก็ไปกินที่กองขยะ ทรมาณอย่างที่สุดลูกเอ๋ย พ่อเจ้ามาเจริญกรรมฐาน แม่ขึ้นจากนรกแล้ว บัดนี้แม่มาบอกขอบคุณขอบใจเจ้า

นี่ตำรา ได้ที่วัดนี้หลายเจ้า เช่น ตาเล่งฮ้วยผูกคอตาย พระสมภารชื่อหลวงตามด วัดกลางพรหมนคร ผูกคอตายเช่นเดียวกัน เดียวนี้ยังไม่ไปเกิด ยังอยู่ตรงนั้น ไม่มีใครเจริญกรรมฐานให้ บรรดาญาติก็ไม่มีแล้ว

โยมคนนี้ก็เล่าต่อไปว่า ลูกเอ๋ย ทอง ๔ เส้น แหวนเพชร ๓ วง แม่ฝากหน้าเจ้าไว้ เขาให้เจ้าหรือยัง และก็ขอให้ลูกไปใช้หนี้ให้แม่หน่อยได้ไหม ก่อนตายแม่ไปขอยืมเพื่อนที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ๔๘๐ บาท เจ้าเอาไปใช้แทนแม่หน่อยนะ

โยมจำไว้อย่างหนึ่ง เวลาตายรูปร่างอย่างไร เวลามามาเข้าฝันก็รูปร่างเหมือนเดิม ไม่มีแก่ เป็นรูปร่างของเปตวิสัย มีรูปอยู่ที่บ้านเขา เขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแม่ของเขา เข้าใจว่าหน้าเป็นแม่ เพราะรูปร่างเหมือนกัน

พอตกใจตื่นก็ไปปลุกหน้า บอกว่า แม่เหียะเป็นหน้าหนูใช่ไหม หน้าก็ตกใจ เอ๊ะ รู้ได้ยังไง เขาก็เล่าให้ฟัง หน้าน้ำตาร่วงเลย แม่บอกว่า ฝากของหน้าไว้ ยังอยู่ไหม แม่หน้าบอกว่า ยังอยู่ ยังไม่ให้เจ้าหรรษา เจ้ายังไม่หรรษา

เขาก็กลางน ๑ วัน ไปสืบหาเพื่อนแม่ จนพบและเล่าเรื่องที่แม่ให้นำเงินมาใช้ เขาบอกว่า หนูไม่ต้องใช้ แม่เจ้าตาย ได้รับพระราชทานเพลิงศพที่วัดโสมนัส แม่ให้โอฬารกรรมแล้ว บอกดวงวิญญาณของแม่เจ้า ไม่เอาโทษ ยกโทษให้เลย เขาโทร.มาบอกอาตมาเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วก็มาที่วัดเขาบอกว่า นั่งกรรมฐานให้แม่ทุกวัน

นี่เห็นไหม ขอฝากญาติโยมไว้ เวลาใครตายจะอุทิศส่วนกุศล ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน อุทิศให้ได้ผลอย่างสมคาศปรารถนา จะได้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน

ถ้าไปอยู่บนสวรรค์ เราทำบุญสังฆทานไป เขาก็รับอนุโมทนา แต่เขาไม่รับอาหารนี้ไม่ได้ เขากินอาหารทิพย์ ถ้าไปตกนรกโลกกันต์ ขุมนรกที่ลึกมาก เขาก็อุทิศให้ไม่ถึง ต้องเจริญกรรมฐานถึงจะได้ถึงนะ

ขอสรุปเพื่อให้ข้อคิดแก่ญาติโยม เป็นโรคประสาทเจริญกรรมฐานไม่ได้นะ สติไม่พอ ต้องไปรักษาก่อน ให้ภาวะสู่ความเป็นปกติก่อนถึงจะได้ผล

การแผ่ส่วนกุศลไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน คนตายไปแล้วเราก็อุทิศได้ ไปนรกสวรรค์
เดี๋ยวมันจะบอก

การเจริญกรรมฐานเป็นญาติกับพระศาสนา ถ้าท่านไม่เจริญกรรมฐาน บวชกาย วาจา
ใจ เป็นไตรสิกขาสามแล้ว ท่านจะไม่เป็นญาติกับพระศาสนาเลย จะสร้างศาลาสัก ๑๐๐ หลัง
ก็ไม่มีโอกาสเป็นญาตินะ ขอฝากนักกรรมฐานไปตีความคิดให้ใกล้ตัวต่อไป

วันนี้ขออนุโมทนาแก่ท่านพุทธสมาคมเครือข่ายทั่วประเทศ โดยคุณโยม พ.อ.
(พิเศษ) ปาน จันทรนุช ท่านอนุศาสนาจารย์ และญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วกัน
สร้างผลงานให้ชีวิตเถอะ ชีวิตนี้มีค่า เวลาจะได้มีประโยชน์แก่ชีวิตของตน ในอนาคตกาล
เบื้องหน้าสืบไป

ขอความสุขสวัสดิ์ จงมีแก่ผู้ปฏิบัติธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ และขอจงเจริญด้วย
อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาด
ปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ